

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Petry Kamínkové ve věci

žalobce: **V. P.**, nar. X
státní příslušník X, bytem X
na území České republiky bez pobytu
zastoupený advokátem Mgr. Vilémem Vinopalem
sídlem Bratranců Veverkových 396, 530 02 Pardubice

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra - Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2020 č. j. MV-100096-4/SO-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora uvedeného napadeného rozhodnutí - *Nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza k pobytu nad 90 dnů za účelem rodinný*, jímž žalovaný dospěl k závěru, že je dán důvod pro neudělení požadovaného víza podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „ZPC“). Žalovaný napadeným rozhodnutím přezkoumal *Informace o důvodech neudělení dlouhodobého víza* vydané Ministerstvem vnitra, odborem azylové a migrační politiky (dále též „*prvostupňový orgán*“), dne 11. 3. 2020 č. j. OAM-21457-11/DV-2019, kterými bylo rozhodnuto o žádosti

žalobce doručené Generálnímu konzulátu České republiky ve X, na X (dále též „zastupitelský úřad“) dne 7. 11. 2019 tak, že podle § 56 odst. 1 písm. a) ZPC se dlouhodobé vízum žalobci neuděluje z důvodu, že i přes provedení pohovoru a vyhodnocení předložených dokladů se nepodařilo ověřit údaje podstatné pro posouzení žádosti žalobce.

2. Proti těmto rozhodnutím brojí žalobce podanou žalobou.
3. *V prvním žalobním bodu* žalobce namítá, že účel *rodinný* doložil rodnými listy obou nezletilých synů, kteří v České republice mají trvalý pobyt, stejně jako jejich matka. Nesouhlasí se správními orgány, že musí mít se syny soudně upravený styk, či mít dohodu s matkou o styku se syny. Rodiče nejsou podle zákona povinni dohodu uzavřít, ani si nechat upravit styk soudně, jsou-li schopni se na styku dohodnout. Správní orgány neznalé rodinného práva na žalobce kladou požadavky bez opory v zákoně. Podle § 42b ZPC je cizinec povinen předložit doklad prokazující příbuzenský vztah, žalobce předložil rodné listy synů. Žalobce, přestože nemá zákonnou povinnost, uzavřel s matkou synů dohodu o styku se syny a doplňuje, že ZPC nepodmiňuje dlouhodobé vízum za účelem rodinný, aby měl cizinec na území manželku, či děti svěřené do péče. Žalobce proto nesouhlasí, že kontakt se syny neprokázal. Poukazuje na to, že ve věci vypovídal, poskytl čestné prohlášení bývalé manželky a staršího syna. Se syny má dobrý vztah, řádně platí výživné, dává jim dárky, kapesné a hradí mimořádné výdaje (např. na tábory). Odkazuje na čestné prohlášení syna, že dětem žalobce vaří a jídlo jim dává i domů k matce, povídá si s nimi, zajímá se o školu, jak se jim v ní daří, nakupuje jim oblečení, a že syn nechce, aby musel odjet na X. Podpis na čestném prohlášení syna je ověřený, nesouhlasí proto se žalovaným, že předložil prostou kopii. Pokud žalovaný dovodil, že žalobce nedostatečně vyhověl, měl ho poučit a vyzvat k odstranění vad, což neučinil. Žalobce zdůrazňuje, že chce zůstat v České republice nejméně do doby, než synům bude 18 let. Tím prokázal zájem pobývat na území déle než tři měsíce. S dětmi tráví čas o víkendu, přes týden pracoval od rána do večera, aby uživil sebe i je, dětem bude i nadále vařit a prát, což potvrdil i syn v čestném prohlášení. Žalobce zodpověděl správním orgánům všechny otázky, a pokud je zajímaly další, měly se žalobce dotázat. Žalobci nelze klást za vinu, že není sám výřečný a svou roli sehrála i jazyková bariéra. Žalovaný pouze účelově zdůraznil některé z kontextu vytržené pasáže z pohovoru se žalobcem. Žalobce nesouhlasí se žalovaným, že pro deklarovaný účel pobytu nepředložil dostatečné podklady. Žalobce doplňuje, že na území republiky pobývá od roku 2004, má zde bratra, bývalou manželku a dva nezletilé syny, mladší se tu narodil. Rodina se zde zabydlela, má zde zázemí, přátele a koníčky, osvojila si místní způsob života. Rodiče zde mají práci a synové chodí do školy. Původní vazby s X se postupem času zpřetrhaly. Pokud by pobyt nezískal, došlo by k narušení vazeb se syny.
4. *Ve druhém žalobním bodu* žalobce uvádí, že by mohl do České republiky přicestovat jen na biometrický pas na pobyt do 90 dnů během 180 dnů. Jelikož pobýval na území České republiky od října 2019 do února 2020 celkem 9 týdnů během třech návštěv, vyčerpal čas, který mu byl na základě biometrického pasu poskytnut. Poté synové ho nemohli vidět, museli čekat, až přijede do České republiky, a matka přišla o hlídání dětí. Neztotožňuje se proto s žalovaným, že v jeho případě není dán důvod pro nepřetržitý pobyt na území delší 90 dnů a že v posledních měsících pobýval na území republiky jen krátkodobě. Poté, co ode dne 12. 3. 2020 byl na území České republiky vyhlášen nouzový stav v důsledku covidu, došlo k uzavření hranic. Na biometrický pas nebylo možné přicestovat. V důsledku absence dlouhodobého víza mu byl znemožněn osobní kontakt se syny, a pokud syny chtěl vidět, musel by cestovat přes Rumunsko. Žalovaný nezohlednil vzdálenost mezi bydlištěm žalobce na X a X, která trvá více než 10 hodin (884 km). Pokud by žalobce měl

požadované vízum, mohl tuto dobu trávit se syny a ušetřil by nemalé finanční prostředky, které na cestu vynakládal. Dále žalobce nesouhlasí se žalovaným, že cestování mezi oběma místy není nemožné a že nic nebrání synům ho navštěvovat na X. Žalovaný neuvážil věk synů, ani že se nejedná o víkendovou cestu. Žalobci není zřejmé, z jakého důvodu mu žalovaný vyčítá, že doložil zůstatek na účtu 82 000 Kč, a při pohovoru uvedl částku vyšší. Částka, s níž žalobce disponuje, je v čase proměnlivá, šetří pro syny i pro svůj další pobyt v České republice. K tomu mu bratr občas finančně vypomáhá a daruje mu peníze za to, že mu žalobce dává typy na pracovní příležitosti. Žalovaný nesprávně předjímá, že naspořené finance nebudou žalobci do budoucna stačit, věc má přitom posuzovat ke dni podání žádosti. Žalovaný nemůže s jistotou vědět, jak žalobce s naspořenými prostředky naloží i s ohledem na pomoc od bratra.

5. *Ve třetím žalobním bodu* žalobce poukazuje na to, že nebyl brán zřetel na rodinný a soukromý život. Nesouhlasí se žalovaným, že není povinnost podle § 174a odst. 1 ZPC posuzovat dopady neudělení dlouhodobého víza do rodinného či soukromého života žalobce, když na území České republiky žijí nejbližší příbuzní, a to synové, bratr a bývalá manželka. Podle žalobce zájem na zachování rodinného života a umožnění pravidelného osobního kontaktu se syny převažuje nad důvody neudělení dlouhodobého víza. Žalovaný nezohlednil zájmy nezletilých dětí podle Směrnice Rady č. 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003, o právu na sloučení rodiny (dále jen „*Směrnice*“), a to kapitolu III. čl. 5 odst. 5. Podle čestného prohlášení staršího syna nejlepším zájem je, aby otec setrval v České republice a děti s ním mohly být v pravidelném kontaktu. Žalovaný proto postupoval v rozporu s § 2 odst. 1 a § 3 zákona č. 500/2004, správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*správní řád*“), rozhodnutí nebylo řádně odůvodněno, je nezákonné a nepřezkoumatelné. Domněnky žalovaného, že by pro žalobce bylo vhodnější vízum za účelem podnikání či zaměstnání, se nezakládají na žádných faktech.
6. Žalobce k žalobě připojil kopii mimosoudní dohody rodičů o styku otce s dětmi ze dne 31. 8. 2020, článek z webových stránek zastupitelského úřadu ze dne 31. 8. 2020 o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny.
7. *Žalovaný v písemném vyjádření* navrhl žalobu odmítnout, resp. zamítnout. S odkazem na § 171 písm. a) ZPC a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2015 sp. zn. 4 Azs 34/2015 uvádí, že nová posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza jsou vyloučena ze soudního přezkumu. Rozhodovací praxe Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu je ustálena na tom, že z Listiny základních práv a svobod ani z mezinárodních smluv o lidských právech neplyne cizincům právo na pobyt na území České republiky. Nemají tudíž ani nárok na udělení víza. Ústavní soud ve své judikatuře rovněž uvádí, že v případě rozhodnutí o neudělení víza nemůže dojít k zásahu do základních práv a svobod. Je tudíž v kompetenci zákonodárce toto řízení vyloučit ze soudního přezkumu, aniž by se tím dostal do rozporu s dikcí čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.
8. Žalovaný konstatuje, že rozhodnutí řádně odůvodnil, vycházel ze stavu věci zjištěného v souladu s ust. § 3 správního řádu. V dané věci žalobce nežádal o dlouhodobé vízum za účelem *sloučení rodiny* ve smyslu Směrnice, nýbrž z účelem *jiné/ostatní (rodinný)*. V případě žádosti o dlouhodobé vízum za účelem *sloučení rodiny* postačí prokázat existenci zákonem definované rodinné vazby, aby bylo možné mít deklarovaný účel pobytu za prokázaný. V daném případě však žalobce kromě rodinné vazby musí prokázat i důvod svého pobytu, resp. nezbytnost pobytu na území v době delší než 90 dnů podle § 30 odst. 1 ZPC. Žalobce tak musel kromě rodinné vazby prokázat, že jím deklarovaný účel vyžaduje nepřetržitý pobyt na území delší než 90 dnů. Žalovaný odkazuje na §§ 858 a násl.

zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále též „OZ“) a na tvrzení žalobce, který uvedl, že neměl soudem upravený styk s dětmi, o děti nepečoval, neměl zájem o styk s nimi, proto styk v rozsudku nebyl upraven a děti byly svěřeny do péče matky. S ohledem na uvedené byl na místě požadavek k prokázání právního základu styku žalobce s jeho dětmi, jako základní předpoklad pro uvažování o fakticitě žalobcem deklarovaného účelu pobytu. Žalovaný nepochybně otcovství žalobce ani jeho právo na styk s dětmi. Na základě uvedeného má důvodné pochybnosti k realizaci účelu pobytu. Faktický styk s dětmi v rozsahu několika hodin v periodě týdnů by bylo možné jen těžko považovat za účel podle § 30 odst. 1 ZPC, který vyžaduje nepřetržitý pobyt žalobce na území republiky a který by nebylo možné realizovat v rámci bezvízového styku. Rodné listy jako doklad prokazující příbuzenský vztah žalovaný akceptoval, další doklad o tom nepožadoval, nevyžýval proto žalobce k odstranění vad žádosti. V daném případě ale nepostačí prokázání rodinné vazby, musí být prokázán též účel soužití s rodinnými příslušníky, proto se žalovaný zabýval vztahem žalobce a jeho dětí. K žalobě doložená dohoda o styku žalobce a jeho dětí je novou skutečností, která nebyla známa správním orgánům. V soudním řízení lze vycházet pouze ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vedení řízení. Žalovaný konstatuje, že žalobce nikterak neprokázal, že během pobytu v republice na základě biometrického pasu udržoval každodenní kontakt se syny, nedoložil účtenky, které by prokazovaly jeho úhradu dárků, táborů, nepředložil ani společné fotografie, a nelze předpokládat, že denně po dobu několika hodin navštěvuje syny v domácnosti bývalé manželky. Žalobce tedy kontakt se syny nijak neprokázal, pouze jej tvrdil. Žalobce předložil prostou kopii čestného prohlášení syna a matka synů v prohlášení potvrdila kontakt v obecné rovině. Takové podklady byly nedostatečné pro učinění závěru, že deklarovaný účel vyžaduje nepřetržitý pobyt na území delší než 90 dnů. K poznámce žalobce, že pokud měl žalovaný pochybnosti, měl vyzvat žalobce k odstranění vad, žalovaný uvádí, že skutkový stav shledal za zjištěný v mezích § 3 správního řádu, proto v souladu se zásadou hospodárnosti řízení nevyžýval žalobce k odstranění vad. Za účelem zjištění skutečného stavu věci k ověření předložených náležitostí je u žádostí o udělení dlouhodobého víza běžnou praxí provedení pohovoru podle § 57 odst. 2 ZPC. Tento standardizovaný postup je vedený za účelem zjištění objektivních skutečností. Žadateli je při pohovoru ponechán dostatečný prostor pro vyjádření. V daném případě žalobce záznam o pohovoru podepsal, nic nenamítal ani nežádal doplnit. Žalovaný údaje uvedené v záznamu o pohovoru považuje za pravdivé a správné. Je především v zájmu žalobce, aby informace, které při pohovoru sdělí a které budou následně využity žalovaným pro individuální posouzení jeho žádosti o dlouhodobé vízum, byly co nejpřesnější a nejúplnější, neboť pohovor s žalobcem je zásadním zdrojem výchozích informací, které slouží k ověření žalobcem deklarovaného účelu pobytu, příp. jeho motivace k němu. Drobné nepřesnosti, které mohou být žalobcem při pohovoru uvedeny, např. z důvodu možné nervozity, jsou zpravidla tolerovány, nemohou mít vliv na zamítavé sdělení prvostupňového orgánu. K otázce jazykové bariéry si žalobce mohl obstarat na své náklady tlumočníka. Zastupitelský úřad na svých internetových stránkách deklaruje, že *„Při podání žádostí o víza nad 90 dnů mohou pracovníci generálního konzulátu komunikovat se žadateli v českém nebo ruském jazyce. V případě, že žadatel ani jednomu z těchto jazyků nerozumí, je povinen si na své náklady obstarat tlumočníka.“*

9. Žalovaný uvádí, že s pandemií COVID-19 existují omezení v cestování, které ale není znemožněno. Na stránkách zastupitelského úřadu je uvedeno, že není možná cesta za účelem turistiky nebo návštěvy přátel, což není případ žalobce, který má v republice syny.

Námítka ohledně vzdálenosti mezi X a X, je irelevantní. K udělení dlouhodobého víza musí být splněn požadavek § 13 ZPC, kde je uvedeno, že finanční prostředky se prokazují výpisem z účtu, že cizinec může během pobytu disponovat zákonem požadovanými finančními prostředky. Musí být proto splněna podmínka trvalé disponibility s finančními prostředky. Žalobce chce pobývat na území republiky do dospělosti synů, žádal by proto o dlouhodobé vízum v nejdelší možné míře, tzn. na dobu jednoho roku. Pro účely dlouhodobého víza je žalobce povinen prokázat zajištění finančních prostředků ve výši 15-ti násobku částky existenčního minima (podle nařízení vlády č. 61/2020 Sb., o zvýšení částek životního minima a existenčního minima, jde o částku 2 490 Kč), s tím, že se tato částka za každý celý měsíc předpokládaného pobytu na území (s výjimkou prvního) zvyšuje o 2násobek částky existenčního minima. V tomto případě půjde tedy o částku $(15 \times 2\,490) + (11 \times 2 \times 2\,490) = 92\,130$ Kč. Nařízením vlády č. 61/2020 Sb., o zvýšení částek životního minima a existenčního minima, došlo k navýšení částky existenčního minima, žalovaný proto musí vycházet z aktuálně platné částky. Žalobce by měl předloženým dokladem o finančním zajištění deklarovat, že disponuje dostatečným množstvím finančních prostředků na dobu jeho plánovaného pobytu. Pokud žalobce nedisponuje dostatečnou částkou na předloženém dokladu podle § 13 ZPC, nelze považovat naplnění podmínky podle § 13 ZPC za prokázané. Žalobce k žádosti o dlouhodobé vízum doložil zůstatek na bankovním účtu ve výši 82 000 Kč. Uvedená částka by proto nebyla dostatečná k úhradě nákladů spojených s pobytem na území. Ačkoli žalobce v pohovoru uvedl, že disponuje částkou 250 000 Kč, nedoložil relevantní doklady, které by toto prokazovaly. Tvrzení žalobce, že mu bratr občas nějaké peníze daruje, není možné akceptovat za prokázání dostatečného množství finančních prostředků. Výše finančních prostředků nebyla však v případě žalobce relevantní, finanční prostředky nebyly důvodem neudělení dlouhodobého víza.

10. Žalovaný dále konstatuje, že při neudělení dlouhodobého víza podle § 56 odst. 1 ZPC není podmínkou posuzovat přiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 174a ZPC. Žalovaný nebyl povinen zohlednit skutečnosti tvrzené žalobcem, přesto se tvrzením žalobce zabýval. Žalobci nesvědčí péče o děti, nemá ani upravený styk s nimi. Napadené rozhodnutí mu znemožňuje pobývat déle na území, ale nikoli styk s dětmi. Pobyt mimo území nepředstavuje zásah do práv žalobce. Na případ žalobce nelze aplikovat Směrnici. Žalobci není znemožněno do budoucna na území republiky s rodinnými příslušníky pobývat. Neudělením dlouhodobého víza nebylo upřeno právo žalobci pobývat společně s dětmi na území X. Syn žalobce, kterému bude 17 let, podle žalovaného dokáže cestovat na delší vzdálenosti samostatně, nadto synové mohou vycestovat za otcem v doprovodu matky, popř. strýce. Pobyt s otcem se nemusí omezovat pouze na víkend, může se vztahovat i na prázdniny, svátky, či na delší časový úsek, k tomuto žalovaný odkázal na judikaturu. Žalovaný dále konstatuje, že žádný zákaz pobytu žalobci udělen nebyl, v budoucnu může na území republiky i nadále pobývat na základě jiných pobytových oprávnění. Právní řád republiky nezakotvuje právo cizince na pobyt na území České republiky. Je věcí suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizinců na svém území.
11. Žalobce v replice setrvává na své argumentaci a doplňuje, že soudní přezkum dané věci je přípustný a není vyloučen. Nesouhlasí se žalovaným, že by o děti neměl zájem, vztahy mají intenzivní. Odkazuje k tomuto na mimosoudní dohodu o úpravě styku, čestné prohlášení matky a čestné prohlášení staršího syna. Uvádí, že doklady o nákupu dárků ani fotografie nejsou povinnou přílohou žádosti. Tvrzení, že kontakt neprokázal, je podle žalobce v rozporu s obsahem spisu. Žalobce

připojil devět černobílých fotografií z blíže neurčené doby (na nich je muž s dvěma chlapci) a kopii čestného prohlášení matky dětí ze dne 20. 5. 2021. Následně žalobce doložil soudu výpis z obchodního rejstříku společnosti X., IČO X, zapsané dne X do obchodního rejstříku, jejímž je jediným jednatelem a společníkem je od uvedeného data.

12. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Městský soud rozhodl o věci samé bez nařízení jednání, jelikož žalovaný s takovým vyřízením věci výslovně souhlasil a žalobce se ve lhůtě stanovené soudem nevyjádřil, souhlasil proto konkludentně (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
13. Ze správního spisu vyplývají tyto rozhodné skutečnosti.
14. Dne 7. 11. 2019 byla doručena zastupitelskému úřadu žádost žalobce, tehdy žadatele, ze dne 21. 10. 2019 o udělení dlouhodobého víza. Za účel pobytu označil žalobce „Ostatní“ a do volného pole pro specifikaci napsal „*Sloučení rodiny*“, dále uvedl, že je „*Nezaměstnaný*“, bydlí na X, bude pobývat v X, zvoucí právnickou nebo fyzickou osobou je „*P. V., P. J.*“, dále uvedl, že úhradu nákladů s pobytem si bude zajišťovat sám, má potvrzení o účtu, finanční hotovost a potvrzení o ubytování, v kolonce předpokládaná doba pobytu vyplnil 365 dní a do kolonky *Manžel(-ka)* uvedl „*Ne*“. K žádosti mj. připojil rodný list staršího syna (nar. X na X), mladšího syna (nar. X v X), jednorázové potvrzení České spořitelny, a.s. ze dne 16. 10. 2019, která na účtu žadatele eviduje částku 82 000 Kč. Žalobce dále připojil čestné prohlášení bývalé manželky ze dne 10. 10. 2019, v němž uvádí, že žadatel jí uhradil dlužné výživné z trestního příkazu Okresního soudu v X ze dne 18. 1. 2017 sp. zn. 4 T 7/2017, děti mají s ním dobrý vztah a nepřeje si přerušení kontaktu mezi nimi, děti by to těžce nesly, byl by to pro ně zásah do psychické pohody, není to v jejich zájmu; nepřeje si, aby se žadatel vrátil na X, kde by zřejmě z nedostatku pracovních příležitostí nemohl hradit výživné.
15. Podle evidence centrálního informačního systému cizinecké policie ze dne 28. 11. 2019 mají oba synové žadatele státní příslušnost X, pobyt trvalý občan 3. státu, účel pobytu rodinný.
16. Podle Oznámení Magistrátu města X ze dne 27. 12. 2019 zaniklo žadateli dnem 23. 12. 2019 živnostenské oprávnění v předmětu podnikání Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona.
17. Dne 13. 2. 2020 na zastupitelském úřadě byl se žadatelem uskutečněn pohovor. Na úvodní otázku, zda mluví a rozumí česky, odpověděl: „*Ano, mluvím.*“ Na otázku, zda „*může být pohovor veden v češtině/ruštině*“, uvedl „*Může být v českém jazyce.*“. Na otázku, za jakým účelem podává žádost o dlouhodobý pobyt a co hodlá dělat na území České republiky, odpověděl: „*Za účelem styku s dětmi, které tam chodí do školy. Zatím bych tam byl s dětmi, a pokud by to šlo, tak bych pokračoval v podnikání, měl jsem živnostenské oprávnění. Ale nevím, jestli budu moci. Teď nesmím pracovat, ani nepracuji.*“. Na otázku, jak se děti jmenují a kdy se narodily, odpověděl: „*V. P., X a J. jsem zapomněl, zkusím to najít v papírech. V. si pamatuji, J. jsem zapomněl, narodil se nějak po Novém roce, je mu X let.*“. Na otázku, „*Kdy jste se naposledy viděli, jakým způsobem jste byli v kontaktu, jak často, můžete tuto skutečnost nějak prokázat?*“, odpověděl: „*Viděli jsme se naposledy na přelomu ledna a února letošního roku, byl jsem tam na biometrický pas, od října jsem tam byl asi třikrát na tři týdny, mám už limit skoro vyčerpaný, ještě tam mohu jet jednou. V kontaktu jinak nejsme, zavolám jen bývalé manželce, že jsem v ČR a pak se syny vidím, někdy u mě přespí.*“ Na otázky „*Jak často jste*

navštěvoval své děti od roku 2014 a v posledním půlroce? Jak udržujete kontakt?“, odpověděl: „Ze začátku jsme se hodně hádali, bývalá žena odešla k jinému muži, doufal jsem, že se ke mně vrátí. Začal jsem pít a rok jsem neplatil alimenty. Za to jsem byl odsouzen a dostal roční podmínku. Také jsem musel zaplatit dlužnou částku 125 000 Kč a ještě jsem byl rok sledován, jestli alimenty platím. Potom mi bylo zrušeno vízum. V té době jsme se pořád hádali, peníze jsem jí dával na konkrétní věci příležitostně, kluky mi nechtěla dávat, obzvlášť v případech, když jsem byl opilý. Pak jsem přestal pít a hodně se to zlepšilo, pak jsem se syny vídal, záleželo na místu mé práce, jednou, dvakrát nebo třikrát měsíčně, někdy to bylo na pár hodin, někdy na déle.“ Na otázku „Z jakého důvodu podáváte žádost o sloučení k synovi nyní? Ke kterému konkrétně?“, odpověděl: „Chtěl bych být společně s dětmi starat se o ně. Chtěl bych se sloučit s oběma.“ Dále uvedl, že si nepamatuje adresu, kde synové bydlí, je to kousek od něho. Kromě synů má starší dceru M., které je X let, má manžela a dítě, žije na X. Na otázku, co bude dělat v ČR, odpověděl: „Pokud to půjde, tak bych po nějaké době chtěl zase pracovat, abych mohl žít s dětmi.“ Na otázku, zda mluví česky, odpověděl: „Česky umím.“ Dále uvedl, že v ČR má tři bratry – R., P., a V. Na otázku „V případě udělení víza – jak budete udržovat kontakt se svými dětmi? Jaká péče Vám byla přiznána? Můžete to nějak doložit?“, odpověděl: „Soudně mi nebyl stanoven styk s dětmi, jenom alimenty, děti má v péči bývalá žena.“ Na otázku „Žádal jste soud o styk s dětmi?“, odpověděl: „Ne, nežádal.“ Na otázku „Jak často budete se svými dětmi? Co s nimi hodláte podnikat?“, odpověděl: „Myslím, že o víkendech, nevím, jestli dostanu vízum.“ Na otázku „Budete je mít i přes noc? Kdo jim bude vařit, prát, učit se do školy a dělat úkoly?“, odpověděl: „O víkendech, pokud se domluví s bývalou ženou, tak ano. Učit se moc ne, to neumím, ale vařit a prát není problém.“ Dále uvedl, že má našetřeno „kolem 250.000,- tisíc“, z toho by žil. Na otázku, čím se chce zabývat v ČR, zda hodlá podnikat, odpověděl: „To až podle toho, jestli bych mohl pracovat legálně, musel bych si obnovit živnostenské oprávnění, to mi zaniklo, mám jen základní věci, měl jsem jen pomocné a dokončovací stavební práce. Zakázky teď nemám, dávám je bratrovi.“, a doplnil: „Pokud by to nešlo jinak, byl bych i zaměstnancem, chci je nějak uživit. S nikým jsem ale nejednal.“ Dále uvedl, že je zdravý, žádné zdravotní omezení nemá. Na otázku, jak dlouho plánuje zůstat na území ČR, odpověděl: „Alespoň pokud děti nevyrostou. Pak se uvidí.“ Na otázku, co bude dělat během dne, když děti budou ve škole, odpověděl: „Budu asi doma, čekat na děti, pokud je máma pustí.“ Na otázku „Jak budete trávit čas s dětmi, když budete pracovat i o víkendech/odpolední směny/dojíždění za klienty apod.?“, odpověděl: „Dřív jsem tak pracoval, leda až později, jestli by šlo vízum předělat, aby mě nedošly peníze. Musel bych si domluvit čas, kdy bych byl s dětmi a kdy bych mohl pracovat.“ Na otázku, zda chce něco dodat, uvedl: „Chtěl bych se omluvit za to, že jsem neplatil alimenty, a že jsem pil a chtěl bych poprosit, abych dostal vízum.“ Žadatel písemné vyhotovení pohovoru podepsal na každé straně písemného vyhotovení s poznámkou „Souhlasím se záznamem.“ K tomuto pohovoru žadatel připojil výpis z účtu z České spořitelny a.s. za období od 16. 10. 2019 do 31. 12. 2019. Vyplývá z něj, že dne 16. 10. 2019 byl účet založen na jméno žadatele a vloženo 82 000 Kč. Dne 29. 11. 2019 na účet přišla částka 28 000 Kč od X. Dne 2. 12. 2019 a dne 4. 12. 2019 byl proveden výběr hotovosti z bankomatu vždy po částce 10 000 Kč. Dne 6. 12. 2019 bylo zaplacen pojištění v částce 2 513 Kč. Dne 7. 12. 2019 byl proveden výběr hotovosti z bankomatu v částce 16 000 Kč. Dne 9. 12. 2019 na účet přišly dvě částky, a to 100 000 Kč od X a 116 300 Kč od X, současně téhož dne byl proveden výběr hotovosti v částce 200 000 Kč. Dne 31. 12. 2019 byl stržen poplatek za výběr hotovosti v částce 80 Kč a za zaslání výpisu v částce 30 Kč. Ke dni 31. 12. 2019 byl na účtu konečný zůstatek v částce 87 677 Kč.

18. Dne 11. 3. 2020 prvostupňový orgán prostřednictvím *Informace o důvodech neudělení*

dlouhodobého víza, žadateli dlouhodobé vízum podle § 56 odst. 1 písm. a) ZPC neudělil. V odůvodnění uvedl, že vízum může být uděleno, pokud pobyt cizince je opodstatněn konkrétním účelem a naplnění tohoto účelu vyžaduje pobyt na území delší než 3 měsíce. V daném případě prvostupňový orgán neshledal přes provedení pohovoru a vyhodnocení předložených náležitostí, že by se podařilo ověřit údaje podstatné pro posouzení žádosti. Jedná se o opodstatněné důvody pro pobyt žadatele na území republiky v režimu dlouhodobého víza za účelem rodinným, tedy o sloučení s nezletilými syny. Žadatel na území pobýval krátkodobě, nebyla splněna podmínka, že by hodlal pobývat na území za účelem vyžadujícím pobyt delší než 3 měsíce. Po rozvodu nebyl žadateli soudně nijak upraven styk s dětmi, o který ani nikdy nežádal, pouze platí alimenty. Se syny mimo domluvené návštěvy neudrží kontakt. Žadatel nekonkretizoval, jaké aktivity bude se syny podnikat v době, kdy hodlá s nimi trávit čas pouze o víkendech. Uvedl, že v případě, že by na území pracoval, musel by se domluvit s bývalou manželkou na návštěvách s dětmi. Na základě uvedeného má prvostupňový orgán pochybnosti o věrohodnosti plnění deklarovaného účelu pobytu. Má za to, že důvodem podání žádosti není výhradně sloučení se syny, nýbrž skutečnost, že má v úmyslu na území republiky pobývat zejména za účelem vyhledání pracovních aktivit. Tuto úvahu podporuje skutečnost, že žadatel uvedl, že na X nepracuje, v České republice sice nemá vyřízené živnostenské oprávnění, ale zakázky předává bratrovi. Rovněž bývalá manželka v prohlášení uvedla, že má obavy, že na X s ohledem na situaci na trhu práce, nebude žadatel schopen hradit výživné. Žadatel má možnost pobývat v České republice za účelem rodinným, v rámci tzv. bezvízového styku, jelikož je držitelem biometrického cestovního dokladu. Pouhé předložení obligatorních náležitostí o dlouhodobé vízum nezakládá automaticky právo na udělení dlouhodobého víza, aniž by se prvostupňový orgán zabýval deklarovaným účelem pobytu.

19. Proti poskytnutí *Informace o důvodech neudělení dlouhodobého víza* podal žadatel dne 9. 6. 2020 *Žádost o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza za účelem rodinným*, k ní připojil kopii nedatovaného čestného prohlášení staršího syna. V něm syn žadatele požaduje, aby otec mohl dostat vízum a mohl být v České republice a s nimi. Stará se o něj a o bratra, vaří jim o víkendu a jídlo jim dává s sebou domů, zajímá se o ně, kupuje jim potřebné věci.
20. Žalovaný v napadeném rozhodnutí (ze dne 11. 8. 2020 č. j. MV-100096-4/SO-2020) zopakoval důvody, pro které vízum neudělil prvostupňový orgán. Doplnil, že v daném případě žadatel tvrdí, že se chce sloučit se syny. Podle správního spisu však s nimi nemá styk upravený, nepředložil dohodu o styku se syny, kterou by uzavřel s jejich matkou, ani tvrzený kontakt ničím neprokázal, toliko předložil kopii čestného prohlášení syna, a matka synů jeho kontakt v čestném prohlášení potvrdila toliko v obecné rovině. Takové podklady nejsou dostatečné pro deklarovaný účel, který vyžaduje nepřetržitý pobyt na území delší než 90 dnů. Za vhodnější se jeví podat žádost o dlouhodobé vízum za účelem podnikání či o zaměstnaneckou kartu. Žadatel v pohovoru tvrzenou částku 250 000 Kč nedoložil, jen, že má na účtu 82 000 Kč, a že chce pobývat v republice do dospělosti synů, staršímu je X let, mladšímu X let. Uvedená částka však není dostatečná po celou dobu. Lze očekávat, že žadatel si bude v republice hledat práci, jako tomu bylo v minulosti. Rovněž bývalá manželka měla podle čestného prohlášení obavu, aby hradil výživné. Při neudělení dlouhodobého víza podle § 56 odst. 1 ZPC se přiměřenost dopadů jeho neudělení neposuzuje. Rozhodnutí prvostupňového orgánu není v rozporu se Směrnicí. Zamítnutím dlouhodobého pobytu není žadateli znemožněno na území republiky s rodinnými příslušníky pobývat v budoucnu, ani právo pobývat s dětmi na území X. Žadatel má možnost jako držitel biometrického pasu pobývat v schengenském prostoru do 90 dnů v průběhu 180 denního období.

Nedochází tak k rozdělení rodiny ani k porušení práva na rodinný život. Uzavřel, že se ve smyslu § 56 odst. 1 písm. a) ZPC nepodařilo ověřit nezbytnost přítomnosti žalobce na území České republiky na základě dlouhodobého víza.

21. Před vlastním posouzením žalobních námitek se v dané věci se soud nejprve zabýval otázkou nastolenou žalovaným, zda napadené rozhodnutí podléhá či nepodléhá soudnímu přezkumu.
22. Podle § 171 odst. 1 písm. a) ZPC v rozhodném znění *z přezkoumání soudem jsou vyloučena rozhodnutí o neudělení dlouhodobého víza a rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza.*
23. Judikatura k novému posouzení důvodů neudělení víza vydanému v rámci postupu podle § 180e ZPC dovodila, že tento úkon zasahuje do veřejných subjektivních práv cizince, jde proto o rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011 č. j. 5 Ans 5/2011-221, či ze dne 4. 7. 2013 č. j. 1 Ans 9/2013-39). Na napadené rozhodnutí je proto třeba nahlížet jako na rozhodnutí podle § 65 s. ř. s.
24. V návaznosti na závěry přijaté v rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 13. 12. 2017 ve věci *Soufiane El Hassani proti Minister Spraw Zagranicznych*, C-403/16, správní soudy dovozují, že právní úprava vyloučení soudního přezkumu rozhodnutí o novém posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza je v rozporu s čl. 32 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 o kodexu Společenství o vízech (vízový kodex), ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 610/2013 ve spojení s čl. 47 Listiny základních práv Evropské unie, a proto se nepoužije (viz rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 23. 4. 2018 č. j. 45 A 102/2016-23). Také v případě neudělení dlouhodobého víza (nad 90 dnů), které vízový kodex neupravuje a které jinak zůstává v kompetenci členských států, dovedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 1. 2018 č. j. 6 Azs 253/2016-49, přípustnost soudního přezkumu rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza (za účelem studia), s ohledem na směrnici Rady 2004/114/ES ze dne 13. prosince 2004. V rozsudku ze dne 9. 10. 2019 č. j. 5 Azs 283/2018-28 Nejvyšší správní soud v důsledku výkladu stěžejních ustanovení vízového kodexu v judikatuře Soudního dvora dospěl k závěru, že „žaloba by měla být rovněž projednána bez ohledu na to, jaký je důvod podání žádosti o dlouhodobé vízum - podnikání, studium atd. (srov. rozsudek Soudního dvora Evropské unie ve věci *El Hassani* [...])“.
25. Soud vycházel z této právní úpravy v rozhodném znění.
26. Podle § 30 odst. 1 věta první ZPC *vízum k pobytu nad 90 dnů uděluje ministerstvo na žádost cizince, který hodlá pobývat na území za účelem vyžadujícím pobyt na území delší než 3 měsíce.*
27. Podle § 56 odst. 1 písm. a) ZPC *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit.*
28. Podle § 180e odst. 1 písm. b) ZPC *cizinec je oprávněn požádat o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza.*
29. Podle § 180e odst. 3 ZPC *žádost o nové posouzení důvodů podle odstavce 1 musí obsahovat údaje o tom, kdo ji podává, a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Důvodem žádosti nemohou být skutečnosti, které cizinec nedoložil nebo neuvedl v žádosti o udělení víza nebo v souvislosti s odepřením vstupu na území.*

30. Podle § 180e odst. 7 věta druhá ZPC komise zřízená podle § 170a posuzuje soulad důvodů neudělení dlouhodobého víza s důvody uvedenými v § 56.
31. Podle § 168 odst. 1 ZPC ustanovení částí druhé a třetí správního řádu se nevztahují na řízení podle § 9 (s výjimkou řízení podle § 9 odst. 4), § 10, § 19 odst. 1, § 20, 30, 31a, 32, 33, 36, § 38 odst. 1, § 40, 41, 49, 50, 52, § 122 odst. 1 a 2, § 123a, § 135 odst. 3, § 148, 154, § 155 odst. 1, § 180, 180b, 180d, 180e a 180h.
32. Podle § 42a ZPC žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území (dále jen „společné soužití rodiny“) je oprávněn podat cizinec, který je
- a) manželem cizince s povoleným pobytem na území,
 - b) nezletilým nebo zletilým nezaopatřeným dítětem cizince s povoleným pobytem na území nebo takovým dítětem manžela cizince s povoleným pobytem na území,
 - c) nezletilým cizincem, který byl cizinci s povoleným pobytem na území nebo jeho manželů rozhodnutím příslušného orgánu svěřen do náhradní rodinné péče nebo který byl cizincem s povoleným pobytem na území nebo jeho manželem osvojen anebo jehož poručníkem nebo manželem jehož poručníka je cizinec s povoleným pobytem na území, pokud se bude péče o nezletilého cizince vykonávat na území,
 - d) osamělým cizincem starším 65 let nebo bez ohledu na věk cizincem, který se o sebe nedokáže ze zdravotních důvodů sám postarat, jde-li o sloučení rodiny s rodičem nebo dítětem s povoleným pobytem na území nebo jde-li o sloučení rodiny s rodičem nebo dítětem, které je azylantem,
 - e) manželem azylanta, pokud manželství vzniklo před vstupem azylanta na území; podmínka doby vzniku manželství neplatí, jde-li o žádost podanou cizincem, který je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu a pobývá na území po dobu nejméně 2 let,
 - f) nezletilým nebo zletilým nezaopatřeným dítětem azylanta nebo takovým dítětem manžela azylanta,
 - g) nezletilým cizincem, který byl azylantovi nebo jeho manželů rozhodnutím příslušného orgánu svěřen do náhradní rodinné péče nebo který byl azylantem nebo jeho manželem osvojen anebo jehož poručníkem nebo manželem jehož poručníka je azylant, pokud se bude péče o nezletilého cizince vykonávat na území, nebo
 - h) rodičem nezletilého azylanta; nemá-li tento nezletilý azylant rodiče, je oprávněn žádost podat jiný jeho přímý příbuzný ve vzestupné linii, a není-li takového příbuzného, je žádost oprávněn podat poručník nezletilého azylanta.
33. Z uvedeného vyplývá, že na rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza nelze klást nároky vyžadované § 68 odst. 3 a § 89 správního řádu, přesto je nezbytné, aby rozhodnutí, jímž se nově posuzují důvody neudělení tohoto víza, obsahovalo dostatečně konkrétní právní i skutkové důvody, pro něž žalovaný rozhodl tak, že vízum opět neudělil.
34. Soud uvádí, že v dané věci žalobce v žádosti účel dlouhodobého víza označil *Ostatní a Sloučení rodiny*, za zvoucí označil osoby pod pol. 33 své dva nezletilé syny (nar. X a X), občany X, a předložil jejich rodné listy. Ze správního spisu vyplývá, že obě nezletilé děti pobývají na území republiky s kategorií pobytu „trvalý obč. 3. státu“ a jsou v trvalé a výlučné péči své matky, také X. Soud se proto zabýval otázkou, zda žalobce ve vazbě na tvrzení v žádosti a v pohovoru spolu s listinnými důkazy, které ke svým tvrzením předložil, dostatečně podle § 30 odst. 1 ZPC doložil odůvodnění jeho pobytu na území za účelem vyžadujícím pobyt delší než 3 měsíce a shledal, že tomu tak není.

35. *V prvním žalobním bodu žalobce nesouhlasí, že musí mít s dětmi upravený styk soudně či dohodou, protože je schopen se s matkou dohodnout a správní orgány neznají rodinné právo, když na žalobce kladou požadavky bez opory v zákoně. K tomuto soud uvádí, že žalobce by požaduje dlouhodobé vízum za účelem Sloučení rodiny, konkrétně o sloučení s oběma nezletilými syny, při pohovoru ohledně data narození mladšího syna uvedl, že „J. jsem zapomněl, zkusím to najít v papírech... J. jsem zapomněl, narodil se nějak po Novém roce“. Ohledně kontaktu s dětmi uvedl „V kontaktu jinak nejsme, zavolám jen bývalé manželce, že jsem v ČR a pak se se syny vidím, někdy u mě přespí pak jsem se se syny vídal, záleželo na místě mé práce, jednou, dvakrát nebo třikrát měsíčně, někdy to bylo na pár hodin, někdy na déle.“ Na základě citované výpovědi žalobce se soud ztotožnil s úvahou správních orgánů, které uvedly, že žalobce ve správním řízení nedoložil ohledně styku se syny žádnou dohodu či soudní rozhodnutí. Učiněná výpověď žalobce ke kontaktu se syny (k mladšímu ani nezná datum narození) jednou, dvakrát nebo třikrát měsíčně, někdy to bylo na pár hodin, někdy na déle nepodporuje tvrzení žalobce pro sloučení s nimi pro požadované vízum, takováto četnost kontaktu není a nemůže být odůvodněním jeho pobytu na území za účelem vyžadujícím pobyt delší než 3 měsíce. Žalobce při pohovoru rovněž uvedl: „Soudně mi nebyl stanoven styk s dětmi, jenom alimenty, děti má v péči bývalá žena.“ Na otázku, zda styk s dětmi požadoval, odpověděl: „Ne, nežádal.“. Z citované výpovědi žalobce soudu nevyplývá, že by žalobce měl zájem o osobní kontakt s dětmi, odůvodňující jeho pobyt na území za účelem vyžadující pobyt delší než 3 měsíce, které má v péči matka, když dříve s nimi žádný styk nepožadoval. Současně ze správního spisu nevyplývá žádný důkazní prostředek, že by nyní tvrzený styk s dětmi byl skutečně realizován ve smyslu účelu, jak to požaduje § 30 odst. 1 ZPC. Jediný důkaz ze spisu, jímž je čestné prohlášení bývalé manželky, matky synů, soud považuje za účelové, neboť je z něj zejména patrná skutečnost, že se matka obává toho, že kdyby žalobce vízum nedostal, na X by těžko sehnal práci, potažmo že by jí nemohl platit na děti alimenty. K úpravě styku se syny žalobce v průběhu správního řízení žádný důkazní prostředek nedoložil, a to ani dohodu s matkou synů, ani soudní rozhodnutí.*
36. Žalobce dále uvádí, že podle § 42b ZPC je cizinec povinen předložit doklad prokazující příbuzenský vztah a v daném případě žalobce doložil rodné listy synů.
37. Podle § 42b ZPC odst. 1 písm. b) ZPC *k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny je cizinec povinen předložit doklad potvrzující příbuzenský vztah; jde-li o žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny s nositelem oprávnění ke sloučení rodiny, kterému byl udělen azyl podle zvláštního právního předpisu, lze příbuzenský vztah prokázat i jiným způsobem, není-li předložení dokladu možné.*
38. Soud uvádí, že citované ust. § 42b ZPC se vztahuje k jinému druhu pobytového oprávnění, a to k podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území republiky. V daném případě žalobce požadoval ale jiný institut, a to dlouhodobé vízum. Podle § 42b odst. 6 věta první ZPC *v průběhu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu vydané za jiným účelem může cizinec žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podat na území ministerstvu.* Z citovaného je zřejmé, že dlouhodobé vízum předchází žádosti o dlouhodobý pobyt, oba instituty nelze směšovat či zaměňovat, zákonodárce takový úmysl neměl, jinak by instituty v zákoně neodděloval.
39. Pokud žalobce tvrdí, že s matkou synů uzavřel dohodu ohledně styku se syny, kterou v kopii připojil až k žalobě, pak ji nepředložil včas. Tento doklad ze dne 31. 8. 2020

prvostupňový orgán neměl a ani nemohl mít k dispozici před vydáním rozhodnutí ze dne 11. 3. 2020, přitom podle § 180e odst. 3 věta druhá ZPC důvodem žádosti o nové posouzení nemohou být skutečnosti, které cizinec nedoložil nebo neuvedl v žádosti o udělení víza. Současně žalobce nedoložil, co konkrétního mu ve včasném předložení zmiňovaného důkazního prostředku (dohody s matkou) bránilo. Předložení „dohody“ ze dne 31. 8. 2020 až v rámci soudního řízení, tedy uzavření dohody až poté, co bylo vydáno napadené rozhodnutí, se soudu jeví jako ryze účelové.

40. Soud se ztotožňuje se žalobcem v otázce, že ZPC nepodmiňuje dlouhodobé vízum za účelem rodinných povinností mít na území manželku, či děti svěřené do péče. Aby žadatel byl se svou žádostí úspěšný, musí splnit podmínky podle zákona, v daném případě podle § 30 ZPC, tedy doložit, že hodlá pobývat na území za účelem vyžadujícím pobyt na území delší než 3 měsíce. Je věcí žalobce, jaké důkazní prostředky k prokázání v návrhovém řízení zvolí.
41. Z čestného prohlášení bývalé manželky žalobce ze dne 10. 10. 2019 nevyplývá potřeba, že žalobce má pobývat na území za účelem vyžadujícím pobyt na území delší než 3 měsíce. Podle čestného prohlášení bývalé manželky žalobce dlužné výživné podle trestního odsouzení uhradil a platí běžné výživné. Dále z něj vyplývá, že žalobce dětem pořizuje dárky (což u rodiče nelze považovat za mimořádnost), že žalobce podniká s dětmi různé aktivity a ti se na otce těší (to je zcela normální ve fungujícím styku mezi otcem a dětmi). Pokud matka dětí v čestném prohlášení uvádí, že přerušení kontaktu s otcem by děti těžce nesly a byl by to pro ně významný zásah do jejich psychické pohody, pak je třeba připomenout výpověď žalobce v pohovoru, který uvedl, že s dětmi: *„V kontaktu jinak nejsme, zavolám jen bývalé manželce, že jsem v ČR a pak se se syny vidím, někdy u mě přespí pak jsem se se syny vídal, záleželo na místu mé práce, jednou, dvakrát nebo třikrát měsíčně, někdy to bylo na pár hodin, někdy na déle.“* Tedy v daném případě již k přerušení kontaktu došlo a přání žalobce vyslovené při pohovoru: *„Chtěl bych být společně s dětmi, starat se o ně. Chtěl bych se sloučit s oběma“*, ještě nezavdává povinnost správním orgánům žalobci vydat požadované vízum. Sám se vyjádřil, že v kontaktu s dětmi není, pouze poté, co zavolá bývalé manželce, s dětmi má kontakt jednou až třikrát měsíčně. Kromě toho návazné vyjádření bývalé manželky ve zmiňovaném čestném prohlášení, že má obavu, že *„s ohledem na situaci na trhu práce v X by mi otec již nemohl dále bradit výživné pro nezletilé, čímž by se výrazně zhoršila jejich životní situace“*, je podle soudu reálným důvodem čestného prohlášení matky dětí, proč tato požaduje, aby žalobce setrval na území. Jiný důkazní prostředek, než toto čestné prohlášení matky žalobce prvostupňovému orgánu nepředložil. Obava matky, že žalobce nebude pracovat, se může naplnit v ČR i na X. Soud se proto neztotožňuje se žalobcem, že by tvrzený kontakt se syny prokázal. Jeho výpověď při pohovoru ani čestné prohlášení bývalé manželky takovému tvrzení nesvědčí.
42. K odkazu žalobce na čestné prohlášení staršího syna soud uvádí, že kopie nedatovaného čestného prohlášení staršího syna byla doručena dne 9. 6. 2020 správním orgánům až současně se žádostí žalobce o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza. Soud odkazuje na § 180e odst. 3 věta druhá ZPC, podle kterého důvodem žádosti o nové posouzení důvodů nemohou být skutečnosti, které cizinec nedoložil nebo neuvedl v žádosti o udělení víza. Jinými slovy, nelze přihlížet k podkladům, které žalobce nepřipojil k žádosti o udělení víza do rozhodnutí prvostupňového orgánu. Pro úplnost soud uvádí, že žalobce čestné prohlášení syna doručil správnímu orgánu toliko v kopii, správnímu orgánu nebylo doručeno v originále, jak tvrdí žalobce. Další konstatování žalobce, že se syny má dobrý vztah, řádně platí výživné, dává synům dárky, kapesné a hradí mimořádné

výdaje (např. na tábory), a odkaz na čestné prohlášení syna (že jim vaří a jídlo jim dává i domů k matce, povídá si s nimi, zajímá se, jak se jim daří ve škole, nakupuje jim oblečení, a že nechce, aby otec musel odjet na X) zůstávají toliko v rovině tvrzení, k nim žalobce žádný důkazní prostředek ve správním řízení (ani soudu) nedoložil.

43. K upozornění žalobce, že měl být správními orgány poučen a vyzván k odstranění vad, soud uvádí, že podle § 168 ZPC na řízení o žádosti o udělení dlouhodobého víza (§ 30 a násl. ZPC) se nevztahují ustanovení části druhé a třetí správního řádu, tedy mimo jiné ani povinnost správního orgánu vyzvat žadatele k odstranění vad žádosti podle § 45 odst. 2 správního řádu. Žalobce si byl nepochybně vědom toho, jaké listiny má doložit. O tom svědčí skutečnost, že k žádosti samostatně, bez výzvy ze strany správního orgánu, předložil rodné listy synů. Vzhledem k tomu, že žalobce coby žadatel sám předložil zákonem stanovené náležitosti žádosti včetně rodných listů dětí, nebylo povinností správního orgánu, aby jej vyzýval k doplnění žádosti. Jinými slovy, žalobcova písemná žádost nebyla stížena vadami spočívajícími v její nejasnosti, neurčitosti či neúplnosti, které by bylo zapotřebí odstranit, tedy byla způsobilá projednání a rozhodnutí. To, že žalobce při pohovoru nedostatečně objasnil skutečnosti pro vyhovění žádosti podle § 30 odst. 1 ZPC, nebylo vadou žádosti. Je věcí žalobce, jak doloží či objasní skutečnosti v žádosti tvrzené. Jelikož se nepodařilo ověřit nezbytnost přítomnosti žalobce na území republiky na základě dlouhodobého víza, k němuž správní orgány dospěly po vyhodnocení pohovoru se žalobcem, podle § 56 odst. 1 písm. a) ZPC bylo toto důvodem pro neudělení dlouhodobého víza. Obsah spisového materiálu svědčí o tom, že žalobce si uvědomoval důležitost a potřebnost listinných důkazů k účelu požadovaného víza, které však dokládal až následně, a to k žádosti o nové posouzení důvodů neudělení požadovaného víza i k žalobě (což již činil prostřednictvím zástupce, ačkoli podle již zmiňovaného ust. § 180e odst. 3 věta druhá ZPC důvodem žádosti o nové posouzení nemohou být skutečnosti, které cizinec nedoložil nebo neuvedl v žádosti o udělení víza). Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2011 č. j. 4 As 23/2011-88, podle něhož „*do poučovací povinnosti však již nepatří návod, co by účastník řízení měl nebo mohl činit, aby dosáhl žádaného výsledku.*“ Pokud tedy žalobce coby žadatel doložil zákonem stanovené náležitosti žádosti, nebyl důvod, aby jej správní orgán poučoval o tom, zda jsou dostatečné pro vyhovění žádosti či nikoliv. Tvrzení, že chce být v České republice do doby, než synům bude 18 let, také ničím hodnověrným správními orgány nedoložil (např. plánovaným pravidelným zdrojem příjmů na území republiky).
44. Obdobně lze uvést k výtce žalobce, že pokud správní orgány zajímaly další otázky, měly se ho dotázat. Soud zde odkazuje na shora citovaný obsah pohovoru uskutečněného dne 13. 2. 2020, ze kterého vyplývá, jaké konkrétní otázky správní orgány žalobci pokládaly a současně i odpovědi žalobce na ně. V závěru byl žalobce dotázán, zda sám chce něco dodat, kdy uvedl: „*Chtěl bych se omluvit za to, že jsem neplatil alimenty, a že jsem pil a chtěl bych poprosit, abych dostal vízum.*“. Soud považuje za vhodné připomenout, že žalobce písemné vyhotovení pohovoru podepsal na každé jeho straně a na poslední straně s poznámkou „*Souhlasím se záznamem.*“. Z citovaného je patrné, že žalobci byla dána správními orgány dostatečná možnost k věci uvést skutečnosti, které považoval za rozhodné, opak nebyl ničím prokázán.
45. Obdobně platí i pro další výtku žalobce, a sice že mu nelze klást za vinu, že není sám výřečný. Žalobci bylo umožněno, aby k věci uvedl všechny skutečnosti, které považoval za pro věc podstatné.
46. Dále žalobce uvádí, že svou roli sehrála i jazyková bariéra. Ani na tuto dílčí námitku soud

nevešel. Jak vyplývá ze shora citovaného pohovoru, první otázkou správního orgánu bylo, zda žalobce mluví a rozumí česky, na kterou odpověděl: „*Ano, mluvím.*“. Na další otázku, zda „*může být pohovor veden v češtině/ruštině*“, uvedl „*Může být v českém jazyce.*“. Na otázku, zda mluví česky, odpověděl: „*Česky umím.*“. V závěru se záznamem pohovoru souhlasil, žádnou připomínku k němu neměl, každý list zvlášť podepsal. Z obsahu pohovoru nevyplývá, že by žalobce při pohovoru měl problém na jakoukoli otázku z důvodu tvrzené *jazykové bariéry* odpovědět.

47. Nelze ani přitakat další námitce, že žalovaný účelově zdůraznil některé pasáže vytržené z kontextu pohovoru se žalobcem. Žalobce v takto koncipované obecné námitce konkrétně nic neoznačil, co sporuje, proto se soud s obecnou námitkou může vypořádát též toliko v obecné rovině. Z obsahu pohovoru žalobce soudem podrobně citovaného shora nevyplývá, že by správní orgány některé pasáže účelově vytrhávaly z kontextu výpovědi žalobce. Takovému tvrzení nic nespovídá.
48. Žalobce dále tvrdí, že je na území od roku 2004. Ze spisu vyplývá, že na území republiky sice žalobce pobýval, ale nikoli kontinuálně do podání žaloby. Kdyby tomu tak skutečně bylo, pak by nebyl důvod, aby na zastupitelském úřadě podával žádost o požadovaný druh víza. Tvrzení, že zde má syny, bratra a bývalou manželku pak nejsou skutečnosti samy o sobě způsobitelné pro vyhovění žádosti. Ke tvrzení ze str. 3 žaloby, v němž uvádí, že: „*Rodiče zde mají práci a synové chodí do školy.*“, žalobce nedoložil a ani nekonkretizoval soudu, jakou práci má mít na území České republiky. Pokud zde má žalobce skutečně práci, pak bylo vhodné žádat o jiný druh pobytového oprávnění. Tvrzení žalobce, že původní vazby s X se postupem času zpřetrhaly, soud nepřisvědčil, neboť na X má žalobce pobyt a tedy i zřejmě (nějaký, nedoložený) zdroj příjmů, a na zastupitelském úřadě na X podával i žádost o zmiňovaný druh víza. Na X proto evidentně vazby žalobce má. Námitky prvního žalobního bodu nejsou důvodné.
49. Ve druhém žalobním bodu žalobce uvádí, že do republiky přijel na biometrický pas a během 180 dnů vyčerpал možnou dobu pobytu 90 dnů během tří návštěv od října 2019 do února 2020. Poté ho děti nemohly vidět, musely čekat, až přijede do republiky a matka přišla o hlídání dětí. K uvedenému soud konstatuje, že tvrzené žalobce nedoložil ani správnímu orgánu ani soudu. Za dobu žalobcem zmiňovaného období má žalobce v cestovním pasu toliko jedno razítko osvědčující cestu autem, přejezd hranic schengenského prostoru dne 17. 10. 2019 přes Vyšné Nemecké na Slovensku. Zbývá krátkodobá dřívější víza byla zrušena, zneplatněna. V daném případě se nejedná ani o novou situaci ve věci žalobce, protože děti žalobce jsou X, a žalobce zde neměl povolený pobyt. Současně nebylo znemožněno styk s dětmi realizovat jinde, např. na území domovského státu, X, či jiného státu mimo schengenský prostor.
50. K námitce týkající se nouzového stavu v důsledku onemocnění SARS-CoV-2 (covid) soud konstatuje, že se jednalo o celosvětovou pandemii, která zasáhla státy celého světa. Umíraly v ní denně tisíce (desetitisíce a více) lidí. Jednotlivé státy v důsledku omezení šíření nemoci přijímaly i taková opatření, která omezovala pobyt cizích státních příslušníků na jejich územích. Omezení vycestování nepostihlo toliko žalobce a jeho syny, postihlo všechny občany. V určitém období byly dočasně uzavřeny nejen hranice států, ale i jednotlivé okresy v rámci republiky. K takto koncipované námitce žalobce netvrdí a ani nedokládá, jakým konkrétním způsobem došlo k zásahu do jeho práv, nad rámec práv ostatních občanů republiky.
51. Pokud žalobce tvrdí, že by musel do republiky cestovat přes Rumunsko, soud uvádí, že je volbou žalobce, jaký způsob cestování za dětmi zvolí. S tím souvisí i další námitka, kterou

je, že nebylo zohledněno, že vzdálenost mezi X a X, kde synové žijí, je 884 km, cesta trvá 10 hodin a pokud by ji žalobce nemusel absolvovat, ušetřil by nemalé finanční prostředky. Lze konstatovat, že ZPC nastolené neřeší. I když žalobce nesouhlasí se žalovaným, že cestování mezi oběma místy není nemožné a nic nebrání synům navštěvovat žalobce na X, neuvedl žádnou konkrétní argumentaci, z jakého důvodu by tak nemohl učinit. Věk synů soud neshledává překážkou cesty na X, děti jsou stejně jako žalobce také oba X, spolu s matkou či bratrem žalobce, též X, by mohli žalobce navštěvovat. Současně soud nevidí důvod, proč by se děti nemohly podívat domů na X, do míst, kde žalobce jako jejich otec, žije. Soud neshledává problém ani ve víkendové cestě na X (autem či autobusem z X do X) či např. letadlem do míst, kde by se společně sešli (nejbližší letiště k bydlišti žalobce jsou či X, nebo X či X). Takové řešení jistě není nemožné. Nadto lze doplnit, že i denní kontakt je možný dalšími prostředky komunikace, např. prostřednictvím Skype, WhatsApp, aj.

52. K otázce doložení peněžních prostředků soud uvádí, že žalobce doložil, že dne 16. 10. 2019 byl založen v ČR na jeho jméno účet a vložena částka 82 000 Kč. Potvrzení z banky (ze dne 16. 10. 2019) o tom předložil. Při pohovoru uvedl, že má k dispozici kolem 250 000 Kč. Tuto tvrzenou částku ničím nedoložil, neuvedl ani zdroj finančních prostředků, z čeho skutečně žije. Soud nemohl přehlédnout skutečnost, že na účet žalobce v průběhu jediného dne, a to dne 9. 12. 2019, přišla částka 100 000 od X a částka 116 300 Kč od X, současně v ten samý den ihned byla vybrána v hotovosti z účtu částka 200 000 Kč žalobcem (jiná osoba k účtu nemá dispoziční právo). Z uvedeného pro soud vyplývá, že žalobci na účet chodí finanční prostředky, které v tentýž den v hotovosti žalobce vybere, aniž by mohl ozřejmit jejich pravý původ. Jinými slovy žalobce neoznačil ani nekonkretizoval původ zmiňovaných finančních prostředků, což vyvolává pochybnost o jejich legálnosti. Proto by ani nebylo v souladu s účelem požadovaného typu víza, aby žalovaný, potažmo soud, podporoval takový nelegální zdroj obživy žalobce na území České republiky. Zmiňované úvaze přitakal i sám žalobce tím, že tvrdí, že mu bratr občas finančně vypomáhá za to, že mu žalobce dává typy na pracovní příležitosti. Takovéto tvrzení žalobce také není ničím doloženo. Byť správní orgány mohly být více aktivní ve vztahu k objasnění původu uvedených finančních prostředků na účtu žalobce (též i ve vztahu k daňovým povinnostem všech jmenovaných), soud by byl přepjatě formalistický, pokud by z takového důvodu nyní rušil napadené rozhodnutí, a to zejména s přihlédnutím ke skutečnosti, že finanční prostředky nebyly primárním důvodem neudělení dlouhodobého víza žalobci. Druhý žalobní bod není důvodný.
53. K *třetímu žalobnímu bodu* soud uvádí, že v případě, že se přes provedení pohovoru či vyhodnocení předložených dokladů nepodaří údaje ověřit [§ 56 odst. 1 písm. a) ZPC], není nezbytné posuzovat přiměřenost dopadů neudělení dlouhodobého víza do soukromého a rodinného života žalobce podle § 174a ZPC. Přesto se tímto institutem žalovaný na str. 7 napadeného rozhodnutí pro úplnost zabýval. Konstatoval, že o děti se stará matka, žalobce nedoložil, že by měl k dětem upravený (soudně či dohodou) styk. Sám žalobce uvedl: „*Soudně mi nebyl stanoven styk s dětmi*“, o který ani „*nežádal*“. Pobyt mimo území nepředstavuje zásah do práv žalobce, kterému s dětmi není styk zamezen. S těmito úvahami se soud ztotožňuje a doplňuje, že žalobci není znemožněno se s dětmi dále stýkat, nedochází k nucenému rozdělení dětí od otce, nedochází k porušení práva na rodinný život. Žádný dlouhodobý zákaz pobytu na území žalobci uložen nebyl.
54. Soud shledal, že na věc žalobce Směrnici aplikovat nelze, žalobce nežádal o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny. V takovém případě by stačilo prokázat rodinnou vazbu (ta není předmětem sporu, žalovaný rodné listy synů akceptoval). V daném případě

k požadavku dlouhodobého víza žalobce neprokázal deklarovaný účel vyžadující nepřetržitý pobyt na území delší 90 dnů. Podle § 42a ZPC shora citovaného jsou definovány osobní a rodinné vazby žadatele opravňující k podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území České republiky. Toto ustanovení vychází ze Směrnice (Směrnice Rady 2003/86/ES ze dne 22. září 2003 o právu na sloučení rodiny). Z ust. § 42a ZPC vyplývá, že o sloučení rodiny nemůže žalobce usilovat ve vztahu k nezletilým dětem, ale toliko ve vztahu ke své manželce s povoleným trvalým pobytem na území České republiky, k čemuž ho opravňuje § 42a odst. 1 písm. a) ZPC. Žalobce manželku na území republiky nemá. Přesvědčení žalobce že žalovaný měl pro sloučení rodiny zohlednit děti žalobce, bratry žalobce, či jeho bývalou manželku, jsou tudíž mylné.

55. Soud dále uvádí, že nevyhověl návrhu žalobce na provedení důkazů: 1) článkem z webových stránek zastupitelského úřadu ze dne 31. 8. 2020 o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, 2) kopií mimosoudní dohody rodičů o styku otce s dětmi ze dne 31. 8. 2020, 3) devíti černobílými fotografiemi z blíže neurčené doby (na nich je muž s dvěma chlapci), 4) kopií čestného prohlášení matky dětí ze dne 20. 5. 2021, 5) výpisem z obchodního rejstříku společnosti X, IČO X, zapsané dne X do obchodního rejstříku, jejímž je jediným jednatelem a společníkem je od uvedeného data žalobce. Takové důkazy soud považuje za nadbytečné, resp. předložené opožděně, jelikož je správní orgán neměl k dispozici ve správním řízení.
56. S ohledem na shora uvedené soud v ničem neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo vydané v rozporu se správním řádem, že by nebylo řádně odůvodněno, či že by bylo nezákonné nebo nepřezkoumatelné.
57. Soud neshledal žalobu důvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
58. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. března 2023

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu